

Îngeri de împrumut - lui Mihai Eminescu și Veronicăi Micle

Lorena Craia

„Atâtea anotimpuri peste mormânt, iubito,
Cu frunze și cu flori și crengi curgând pe râu,
Încât să simt cum viața întreagă am trăit-o
Mai înclinat în mine ca spicele de grâu...

Și câte primăveri cu ghiociei de gheață
Te-au înflorit în mine - o glastră grea de lut!
Eu - noaptea ce te-ascunde, tu - veșnic dimineată
Și amândoi murind pentru-a ne fi născut.

Ah, câte flori de vară s-au scurs pe al tău piept -
Mireasmă-nveșnicită de verde și câmpii...
Iubito, spre mormânt aș vrea să mă îndrept,
Căci tu sub brațul meu n-ai mai putea să-mi fii!

Ce veștedă mirare e pasul tău în iad,
Copacii desfrunzind la adieri puține...
La căpătâiul tău tu lasă-mă să cad,
Acum când iarna vine, acum când iarna vine...”

Șezând pe muchia vremii, aud eternii miri
Citind în flori și pietre, cu sufletul neteafăr,
Mărturisind „dorinți” în „vecinice” iubiri,
Ea - înger și el - demon, ei amândoi - luceafăr.

14 ianuarie 2017, Constanța